

Historiek

De zelfverdedigingskunst is door de eeuwen heen een begrip dat men terug kan vinden in elke beschaving en bij alle volkeren. Ongewapend vechten hing ook voor een groot gedeelte af van de cultuurgebondenheid en voornamelijk hier uit voortvloeiend de kledij.

De basis van deze technieken berustte uiteraard op kracht, behendigheid, snelheid en inzicht, waarbij gebruik werd gemaakt van de vitale punten op het menselijk lichaam. Het nog steeds zeer populaire sumoworstelen vindt zijn oorsprong in het feodale Japan onder de vorm van Kumi-Uchi, technieken die twee samoeraikrijgers toepasten op het slagveld in volledig harnas en in contactgevecht verwickeld met elkaar.

Diegene die zijn tegenstrever tegen de grond kon werpen was de overwinnaar, de verslagene zou zeer beperkt zijn om terug de rechtopstaande houding te hernemen en gemakkelijk gedood kunnen worden.

Verschillende scholen of Ryu werden gevormd in het ongewapend vechten, stijlen als Yawara ontstonden en gingen mee deel uitmaken van het Bujutsu of de krijgskunst van de samoeraikaste.

Deze Bushi of krijgers leefden in ruwe, harde omstandigheden, waarvan een groot gedeelte van hun tijd aan deze oefenvormen werd besteed, en hun krijgsgeest alert werd gehouden door trainen en strikte discipline. Door de jaren heen had iedere school bepaalde systemen ontwikkeld en uitgediept, perfectie bracht men in verband met de praktische ervaring opgedaan op het slagveld.

Het is weliswaar zo dat iedere verschillende samoeraikaste of familie een strikte geheimhouding voorzag van de gekende dodelijke technieken. De Bujutsuleraars probeerden ook geheimen van andere Ryu of scholen te bemachtigen, hetgeen echter niet evident was. De reden is meer dan duidelijk, in gevechtssituaties waarbij het eigen leven als inzet dient laat men zich niet zo gemakkelijk bespioneren door anderen.

